

Polskie tańce

Uzupełniamy, pogłębiajemy, piszemy! W dziale [WIEDZA/GATUNKI](#) pojawiło się osiem tekstów Krzysztofa Komarnickiego poświęconych polskim tańcom narodowym i historycznym tańcom dworskim.



To erudycyjne wyprawy w przeszłość, łączące humor i lekkość z konkretnym ładunkiem merytorycznych treści, powiązanych z aktualną podstawą programu nauczania muzyki. Autor każdorazowo rozpoczyna się od zwięzłej definicji tańca, by następnie opowiedzieć o etymologii jego nazwy, kontekstach społecznych i artystycznych stylizacjach, okraszając wszystko soczystymi anegdotami. Dowiemy się, dlaczego Chopin dziwił się mazurowi na wiedeńskim salonie, jak figury kujawiaka łączą się z pracą na roli, z jakiego powodu fandango znalazło się na kościelnym indeksie i który taniec w XVII wieku był „tak powszechny, że nie ma potrzeby go opisywać”... My jednak opisujemy i zapraszamy do lektury oraz korzystania z tekstów tak dla nauki, jak i przyjemności:

[MAZUR I MAZUREK](#)

[OBEREK](#)

[KRAKOWIAK](#)

[KUJAWIAK](#)

[FANDANGO](#)

[SARABANDA](#)

[GAWOT](#)

[SCHERZO](#)

Na ilustracji: Grajek z okolic Warszawy, Polona, PD